

# Lekton = dicibile

«Lektón» hoc loco explanandum proponitur, quod est notio fundamentalis rationis cognoscendi et judicandi Stoicae. Lektón est adjectivum verbale verbi «légein», quod significat id, quod dici potest; Stoici hoc adjectivo ut substantivo utebantur, quod idem valet atque iudicium; etenim lektón est terminatum iudicium mentale, non orale; est ergo animo inclusum, nondum ore prolatum; quo iudicio veritas aut falsitas rei indicari potest; ut autem illud lektón oriatur, tynchánon quoddam procedere et in mundo sensibili existere debet; tynchánon est res sensibilis, id est *factum* vel *eventum* (Sachverhalt, Tatbestand), quod illo «lektón» = iudicio mentali decernitur verumne an falsum sit; non autem est res (Ding) singularis et numerabilis; post hoc demum iudicium propositio ore expressa fit, quam Stoici «axioma» appellant, id est oratio vel dictio spiritu et aëre emissa; ita évenit, ut ad lektón circumscribendum duae notiones maxime sint necessariae: tynchánon, quod introitum ad lektón creandum repraesentat, et axioma, quod exitum iudicii mentalis format.

1. Primo igitur de notione «tynchánon» agatur oportet. Participium «tynchánon» significat non objectum (= Ding) simplicis apprehensionis, sed rem (Sachverhalt), quae solum propositione exprimi potest; tynchánon enim est id, quod accidit (= tynchánon pragma); tynchánon est structura interna rerum atque commissura; jam ex hac observatione sequitur rationem Stoicorum cognoscendi et judicandi ad totam sententiam, non ad quamlibet vocem simplicem spectare; tynchánon extra mentem humanam obvium est sensibile itaque corporeum